

ΑΝΤΡΙΟΥ ΛΕΪΝ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ

ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΣΤΗΝ ΚΟΨΗ ΤΟΥ ΜΑΧΑΙΡΙΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Κεφάλαιο 1

Ο Σέρλοκ Χολμς βρισκόταν ψηλά στα ξάρτια του *Γκλόρια Σκοι*, με τα χέρια τυλιγμένα γύρω από τα τεντωμένα καραβόσκοινα, νοτισμένα από τη θάλασσα, και παρακολουθούσε καθώς το πλοίο έσκιζε τα νερά του ταραγμένου ωκεανού. Από πάνω του οι γλάροι κραύγαζαν σαν πεινασμένα μωρά. Ένιωθε στα χείλη του το αλάτι της θαλασσινής άλμης, που γέμιζε τον αέρα. Ήταν μια γεύση που είχε συνηθίσει τους τελευταίους μήνες. Αναρωτήθηκε πώς θα ήταν η ζωή δίχως αυτή τη γεύση, δίχως το συνεχές σκαμπανέβασμα του καταστρώματος κάτω από τα πόδια του, δίχως το *κρακ* που είχε συνηθίσει να ακούει όταν ο άνεμος φούσκωνε ξαφνικά τα πανιά, δίχως τις συνεχείς φωνές των ναυτών και δίχως τον ύπαρχο του πλοίου, τον κύριο Λάρτμοντ, να φωνάζει διαταγές.

Ο ουρανός ήταν γκριζος και βαρύς, προμηνύοντας βροχή. Γκριζα ήταν και η θάλασσα. Εδώ και μήνες είχε συνηθίσει να βλέπει γαλάζιο ουρανό στη διάρκεια της μέρας, κατάνταυρο και γεμάτο αστέρια στη διάρκεια της νύχτας.

Είχε συνηθίσει να βλέπει κύματα στο χρώμα του νεφρίτη να στραφαλιίζουν σαν πετράδια γύρω από το πλοίο. Τώρα όμως τα πάντα έμοιαζαν να έχουν χάσει το χρώμα τους. Τόσο ο ουρανός όσο και η θάλασσα είχαν το χρώμα του καπνού που ξερνούσαν οι καμινάδες των εργοστασίων στις βιομηχανικές περιοχές της Αγγλίας.

Πλησίαζε στην πατρίδα.

Κάπου, λίγο πιο πέρα από τον ορίζοντα, βρισκόταν η δυτική ακτή της Ιρλανδίας. Ήταν το κοντινότερο στην Αγγλία λιμάνι που θα έπιανε το πλοίο σε αυτό του το ταξίδι. Εκεί σκόπευε να αποβιβαστεί ο Σέρλοκ κι έπειτα να πάρει τον δρόμο της επιστροφής. Δεν είχε εγκαταλείψει οικειοθελώς την Αγγλία ως ναύτης του *Γκλόρια Σκοτ* πριν από τόσον καιρό. Είχε αποχωριστεί βιαίως την οικογένεια και τους φίλους του. Τον είχαν απαγάγει, τον είχαν ναρκώσει κι έπειτα τον είχαν κρύψει στο πλοίο οι πράκτορες μιας σκιώδους οργάνωσης, που ήταν γνωστή ως Θάλαμος Παραδόλης. Άθελά του, τα τελευταία δύο χρόνια είχε σταθεί συχνά εμπόδιο στα σχέδιά τους, αρκετά ώστε να θέλουν να τον ξεφορτωθούν. Από την άλλη, ίσως να το είχαν κάνει επειδή ήθελαν να εκπληρώσει κάποιον απώτερο σκοπό για λογαριασμό τους. Ίσως εν μέρει και τα δύο. Από όσο μπορούσε να καταλάβει, ο Θάλαμος Παραδόλης δεν έκανε ποτέ τίποτε για έναν μόνο λόγο. Κατέστρωνε σχέδια το ένα μέσα στο άλλο, σαν περίπλοκους ωρολογιακούς μηχανισμούς.

Σύμφωνα με τον κύριο Λάρτσομοντ, το *Γκλόρια Σκοτ* θα

έπιανε λιμάνι στο Γκόλουεϊ, στην Ισπανική Αψίδα¹, όπου και θα παρέμενε για μερικές ημέρες, πριν βάλει πλώρη για την Αμβέρσα. Εκεί θα έπιανε την καλύτερη τιμή το φορτίο που είχαν πάρει από τη Σαγκάη. Ο Σέρλοκ θα αποβιβαζόταν στο Γκόλουεϊ, θα έπαιρνε τον μισθό του, όπως όλα τα υπόλοιπα μέλη του πληρώματος, κι έπειτα θα διέσχιζε την Ιρλανδία μέχρι το Δουβλίνο. Από εκεί μπορούσε να πάρει το καραβάκι για το Λίβερπουλ κι έπειτα να ταξιδέψει με τρένο μέχρι το Λονδίνο.

Τι θα έκανε όμως όταν γυρνούσε; Αυτή ήταν η ερώτηση που τον βασάνιζε. Να επέστρεφε στο Αρχοντικό Χολμς, στο Χάμσαϊρ, στον θείο και στη θεία του, σαν να μην είχε λείψει ούτε μια μέρα; Ή να πήγαινε στη στενή του οικογένεια, αν βέβαια ο πατέρας του είχε γυρίσει από την Ινδία και η μητέρα του είχε αναρρώσει από την παρατεταμένη της ασθένεια. Κι οι φίλοι του τι να είχαν απογίνει; Άραγε ο Μάτι να βρισκόταν ακόμη εκεί ή μήπως είχε βάλει πλώρη για κάποιο άλλο μέρος όπου θα μπορούσε να επιβιώσει με την καπατσοσύνη του; Ο Ρούφους Στόουν εξακολουθούσε να διδάσκει βιολί και να κυνηγάει φουστάνια στο Φάρναμ, ή μήπως ο αδελφός του Σέρλοκ, ο Μάικροφτ, τον είχε στείλει κάπου αλλού ώστε να συλλέξει πληροφορίες για τη βρετανική κυβέρνηση; Ο δάσκαλός, του, ο Αμάιους Κρόου, κι η κόρη του, η Βιρτζίνια;

1 Τμήμα των οχυρώσεων της πόλης, από τα τέλη του 16ου αιώνα.

Το χέρι του πήγε ασυναίσθητα στο πουκάμισό του. Από μέσα φορούσε ένα πουγκί, που το είχε περασμένο στον λαιμό, και στο εσωτερικό του βρισκόταν χλιοδιπλωμένο το γράμμα που του είχε στείλει η Βιρτζίνια μέσω του αδελφού του. Όταν το είχε διαβάσει στην προβλήτα της Σαγκάης, ο κόσμος του είχε καταρρεύσει τόσο ολοκληρωτικά, που του φαινόταν αδιανόητο.

Αγαπητέ μου Σέρλοκ,

Αυτό είναι το δυσκολότερο γράμμα που έχω γράψει ποτέ και πιθανώς το δυσκολότερο που θα αναγκαστώ ποτέ να γράψω. Το επιχειρήσα πολλές φορές και κάθε φορά τα παρατούσα, όμως σήμερα βρίσκεται εδώ ο αδελφός σου, που ήρθε για να επισκερτεί τον πατέρα μου και μου λέει πως, αν θέλω να φτάσει σε σένα αυτό το γράμμα, είναι η τελευταία μου ευκαιρία. Σου χρωστώ κάποια εξήγηση για όσα έχουν συμβεί και τώρα την κρατάς στα χέρια σου. Μακάρι τα πράγματα να ήταν διαφορετικά.

Πάει καιρός που λείπεις κι ο αδελφός σου μου λέει πως ενδέχεται να περάσει αρκετός καιρός μέχρι να επιστρέψεις – αν επιστρέψεις ποτέ. Ξέρω πώς λειτουργεί το μυαλό σου και ξέρω πως σου αρέσουν τα νέα κι ενδιαφέροντα πράγματα. Υποθέτω πως το ταξίδι στην Κίνα θα σου δείξει πολλή ενδιαφέροντα πράγματα και δε θα σε κάκιζα αν αποφάσιζες να μείνεις εκεί στην Ανατολή και να ξεκινήσεις μια νέα ζωή.

Γιος να ήταν αιχλά ιδέα μου, όμως νομίζω πως εσύ κι εγώ

δεθήκαμε με έναν ιδιαίτερο τρόπο στη διάρκεια του ενός χρόνου που περάσαμε μαζί. Το σίγουρο είναι πως μοιραστήκαμε πολλές εμπειρίες. Ένωσα για σένα κάτι που δεν είχα νιώσει για κανέναν άλλον στη ζωή μου κι από τον τρόπο που με κοιτούσες καταλάβαινα πως το ίδιο ένιωθες κι εσύ για μένα. Το πρόβλημα είναι πως ο καιρός περνά. Στη διάρκεια της απουσίας σου, ο πατέρας μου άρχισε να διδάσκει τον γιο ενός Αμερικανού επιχειρηματία που μένει στα περίχωρα του Γκίλντορντ. Έλαχε να τον συναντήσω μια μέρα που ήρθε να επισκερτεί τον πατέρα μου και καταλήξαμε να μιλάμε για ώρες. Από τότε περνάμε πολύ χρόνο μαζί. Μάλιστα, ξέρει να ιππεύει, σχεδόν το ίδιο καλά με μένα. Είναι ψηλός και λεπτός, σαν εμένα, αλλά τα μαλλιά του είναι πιο ανοιχτά και το δέρμα του μαυρίζει εύκολα από τον ήλιο. Με κάνει να γελάω. Το όνομά του είναι Τράβις... Τράβις Στέμπινς.

Υπάρχει όμως κάτι σημαντικότερο που οφείλω να σου πω: Μου κατέστησε σαφές πως θέλει στο εγγύς μέλλον να αρραβωνιαστούμε κι έπειτα να παντρευτούμε. Για ένα διάστημα το έβρισκα απλά διασκεδαστικό, πιστεύοντας πως είχε ξεμυαλιστεί από την πρώτη Αμερικανίδα που είχε να συναντήσει στην Αγγλία κι ότι σύντομα θα έβρισκε κάποια άλλη. Ωστόσο κάτι τέτοιο δε συνέβη και με τον καιρό άρχισα να συνειδητοποιώ πόσο τον συμπαθώ. Μαζί του δε θα είμαι δυστυχισμένη και ξέρω πως θα με φροντίζει. Αν αρνιόμουν περιμένοντας να γυρίσεις, μπορεί να περίμενα για πολύ καιρό.

Επίσης, τι θα έκανα αν στο μεταξύ είχες γνωρίσει κάποια

άρηλη στα ταξίδια σου; Τι θα έκανα αν σε περίμενα για τρία χρόνια και μια μέρα χόριζες με μια σύζυγο από την Κίνα;

Ρώτησα τον πατέρα μου τι να κάνω, όμως αρκείται να μου δώσει οποιαδήποτε συμβουλή. Σε έχει σε μεγάλη υπόληψη και ξέρω πως θα ήθελε να είσαι εδώ. Πιστεύω πως είναι ένας από τους κυριότερους λόγους που παραμένει στην Αγγλία – ελπίζοντας ότι κάποια μέρα θα σε ξαναδεί και θα συνεχίσει να σε διδάσκει από εκεί που είχατε μείνει. Θέλει όμως επίσης να είμαι ασφαλής κι ευτυχομένη και πιστεύω πως αυτό το κομμάτι του βλαχταρά να απελευθερωθεί από κάθε υποχρέωση, να μπορεί να καληπάζει προς όποιον προσωρισμό διαλέξει και να κατασκηνώνει με μοναδική στέγη τον τα αστέρια. Δεν είναι συνθησιασμένος στην οικογενειακή ζωή – ούτε κι εσύ φυσικά.

Αυτή είναι πιθανότατα η βασικότερη διαφορά ανάμεσα σε βένα και τον Έραβις. Εκείνον μπορώ να τον φανταστώ διπλά στο τζάκι, να νανοουρίζει ένα μωρό στην αγκαλιά του, όμως δε νομίζω πως το δικό σου μωρό περιλαμβάνει παιδιά και την οικογενειακή ευτυχία. Ελπίζω να δείξεις κατανόηση.

Εξακολουθώ να βλέπω τον Μάτι περιστασιακά. Εμφανίζεται ξαφνικά από το πουθενά, μένει για μερικές ώρες κι έπειτα εξαφανίζεται πάλι. Νομίζω πως η ζωή στο Φάρναμ τού ταιριάζει – έχει παχύνει λίγο από τότε που έφυγες. Το άλογο του, ο Αθληπερτ, πέθανε, όμως έχει ένα άρηλο τώρα, ένα μεγάλο ζωντανό με μαζιλιάρές σπηλές που το φωνάζει Χάρρολντ. Με ρωτάει κι εκείνος (ο Μάτι, όχι ο Χάρρολντ) συνεχώς αν έχω νέα σου.

Ο αδελφός σου λέει πως θα στείλει το γράμμα μου μαζί με

το δικό του, όμως αυτό που δεν πρόκειται να σου πει είναι πως του λείπει φοβερά. Έχει αηλιάξει κι αυτός... Είναι πιο συγκρατημένος, πιο σκυθρωπός απ' ό,τι ήταν. Ακόμα κι ο πατέρας το σχολιάσε.

Μακάρι να είχα περισσότερα να σου πω, όμως η ζωή συνεχίζεται περίπου όπως ήταν και πριν φύγεις, με την τεράστια διαφορά ότι δεν είσαι εδώ. Μακάρι να ήσουν. Μακάρι τα πράγματα να ήταν διαφορετικά, όμως η ζωή μάς έβαλε σε διαφορετικά μονοπάτια και τώρα δεν υπάρχει γυρισμός.

Έγραφα αρκετά. Αν συνεχίσω να γράφω, θα αρχίσω να κλαίω και τα δάκρυά μου θα μοναξουριώσουν τόσο πολύ τις λέξεις, που δε θα μπορείς να τις διαβάσεις. Ίσως αυτό να ήταν πιο παράγορο για σένα.

*Με αγάπη,
Βιτζίνια*

Όταν το πρωτοδιάβασε, ο Σέρλοκ παρατήρησε πως το μελάνι ήταν βιολετί – ίδιο χρώμα με τα μάτια της. Δεν είχε δει ποτέ του βιολετί μελάνι σε κατάστημα χαρτικών. Ίσως να το είχε φέρει μαζί της από την Αμερική στην Αγγλία. Το γράμμα δεν είχε φυσικά σφραγίδα ταχυδρομείου, αφού βρισκόταν στον ίδιο φάκελο με το γράμμα του Μάικροφτ, το οποίο είχε παραλάβει από κάποιον πράκτορα του αδελφού του. Ο φάκελος ήταν από χοντρό χαρτί με εμφανή πλέξη, οπότε δε θα ήταν δύσκολο να εντοπίσει τον κατασκευαστή, αν χρειαζόταν ποτέ να κάνει κάτι τέτοιο. Δύο

μικροί λεκέδες δίπλα στο όνομα του Σέρλοκ, στην μπροστινή πλευρά του φακέλου, έδειχναν πως η Βιρτζίνια είχε πράγματι αρχίσει να κλαίει.

Τράβις Στέμπινς. Προσπάθησε να αποδώσει ένα πρόσωπο στο όνομα, όμως ήταν μάταιο. Τα ονόματα των ανθρώπων σπανίως αποκάλυπταν το στιδήςποτε για την εμφάνισή τους ή το ανάποδο. Άθελά του, φαντάστηκε έναν ψηλό, μυώδη νεαρό με ειλικρινές πρόσωπο, μαυρισμένο από τον ήλιο – κάποιον όμορφο και δυνατό.

Ευχόταν στη Βιρτζίνια ό,τι καλύτερο στη ζωή της. Της το ευχόταν στ' αλήθεια. Όλα όσα του είχε γράψει είχαν λογική. *Πράγματι* έλειπε για πολύ καιρό και *πράγματι* θα μπορούσε να μην είχε επιστρέψει. Τελικά επέστρεφε, αλλά θα μπορούσε *πράγματι* να είχε γνωρίσει κάποια άλλη στη διάρκεια του ταξιδιού του. Δεν μπορούσε να έχει την απαίτηση να τον περιμένει. Ωστόσο, μέχρι τότε ήλπιζε πως θα το έκανε.

Η ακτή της Ιρλανδίας εμφανίστηκε σαν μια μακρόστενη μουντζούρα στον ορίζοντα. Ο κύριος Λάρτσομντ πήγαινε πέρα δώθε στο κατάστρωμα με βαριά βήματα και φώναζε να τεζάρουν² τα πανιά, να διορθώσουν την πορεία και φυσικά να μη χαζεύουν. Όταν έφτασε στην κουπαστή του πλοίου, έστρεψε το βλέμμα του προς τα πάνω. Ο Σέρλοκ περίμενε να τον ρωτήσει, με συνοδεία μερικών από τις πάμπολλες βρισιές του, τι στην ευχή νόμιζε πως έκανε κρε-

2 Να τα προσαρμόσουν στην ένταση του ανέμου.

μασμένος εκεί πάνω, ενώ υπήρχαν δουλειές που έπρεπε να γίνουν. Ωστόσο, απλά τον κοίταξε εξεταστικά με τα ξεπλυμένα, γαλάζια του μάτια.

«Βάζω στοίχημα πως δεν είναι όπως την περίμενες» είπε τραχιά.

«*Ποια* δεν είναι όπως την περίμενα, κύριε;»

«Η επιστροφή σου. Ποτέ δεν είναι». Έκανε μια παύση εξακολουθώντας να κοιτάζει τον Σέρλοκ. «Αυτό είναι το μεγαλύτερο μυστικό της ζωής του ναυτικού, νεαρέ: δε γυρνάς πίσω ποτέ. Το μέρος στο οποίο νομίζεις πως επιστρέφεις δεν είναι όπως το θυμάσαι, εν μέρει διότι έχει αλλάξει κι εν μέρει διότι έχεις αλλάξει εσύ, κυρίως όμως επειδή δε θυμάσαι την πραγματικότητα, αλλά μια λαμπερή ανάμνηση που έχει πάρει τη θέση της πραγματικότητας. Γι' αυτό οι περισσότεροι ναυτικοί αγαπούν την ανοιχτή θάλασσα. Είναι το μοναδικό πράγμα στο οποίο μπορούν πάντοτε να επιστρέφουν κι εκείνο να είναι ίδιο κι απaráλλαχτο». Έστρεψε το βλέμμα του στον μακρινό ορίζοντα. «Θυμάμαι την πρώτη φορά που μπάρκαρα. Μόλις είχα παντρευτεί. Έλειπα για πάνω από έναν χρόνο. Όταν επέστρεψα, δεν αναγνώρισα τη γυναίκα μου στην προβλήτα ούτε κι εκείνη με αναγνώρισε καθώς κατέβαινα τη σανιδόσκαλα. Ήμασταν δύο ξένοι». Έριξε μια ματιά στον Σέρλοκ κι έπειτα στράφηκε ξανά στον ορίζοντα. «Αν θες να μείνεις, υπάρχει πάντοτε μια θέση για σένα» είπε κι έπειτα απομακρύνθηκε πριν προλάβει ο Σέρλοκ να απαντήσει.

Ο Σέρλοκ συνέχισε να κάθεται στα ξάρτια, μέχρι που

μια γκρίζα γραμμή φάνηκε στον ορίζοντα. Για κάμποση ώρα φαινόταν σαν κύμα, μεγαλύτερο απ' ό,τι συνήθως, σταδιακά όμως άρχισαν να διακρίνονται χαμηλοί λόφοι που έμοιαζαν στοιβαγμένοι ο ένας πάνω στον άλλο. Ο κύριος Λάρτσομοντ φώναξε στους ναύτες να τεζάρουν πάλι τα πανιά και να κάνουν διόρθωση πορείας πέντε μοίρες νότια. Ο Σέρλοκ σκαρφάλωσε πιο ψηλά, μέχρι το σημείο όπου η κεραία συναντούσε το κεντρικό κατάρτι, κι άρχισε να βοηθάει με τα πανιά. Οι νωπές ξύλινες δοκοί του πλοίου έτριξαν, καθώς άρχισε σταδιακά να στρίβει, βάζοντας πλήρη για το σημείο όπου ο πλοηγός υπολόγιζε να βρίσκεται ο κόλπος Γκόλουεϊ.

Η στεριά όλο και πλησίαζε – σαν γκριζοπράσινη αντανάκλαση των βاريών, γκρίζων σύννεφων που κρέμονταν πάνω από τα κεφάλια τους. Κάποια στιγμή, από τη δεξιά πλευρά του πλοίου, άρχισαν να βλέπουν και να αφήνουν πίσω τους σκοτεινούς λόφους. Όταν το *Γκλόρια Σκοτ* έπανε λιμάνι, συνήθως οι ναύτες ήταν ζωηροί, ελπίζοντας να περάσουν λίγο χρόνο στη στεριά, τώρα όμως έδειχναν σκυθρωποί. Ίσως να έφταιγε ο καιρός, ίσως πάλι η όψη της συγκεκριμένης υπαίθρου.

Σε αρκετή απόσταση μπροστά τους, ο Σέρλοκ διέκρινε την προβλήτα και τα πέτρινα σπίτια του Γκόλουεϊ. Μπορούσε να διακρίνει και τους ανθρώπους που περπατούσαν στις αποβάθρες. Υπήρχαν πολλά πλοία αγκυροβολημένα στο λιμάνι. Ακόμα κι έτσι όμως, υπήρχε χώρος για το *Γκλόρια Σκοτ*. Παρ' όλα αυτά, τους πήρε γύρω στη μία ώρα για

να δέσουν. Στην προβλήτα υπήρχε πολυκοσμία: λιμενεργάτες, αργόσχολοι, έμποροι που ήθελαν να αναπληρώσουν τις προμήθειες των πλοίων τους, άνδρες και γυναίκες που παρείχαν καταλύματα στην πόλη. Από το πλοίο έριξαν στην αποβάθρα σκοινιά, που τυλίχτηκαν γύρω από δέστρες και στύλους.

Αυτό ήταν. Ο Σέρλοκ είχε γυρίσει στην πατρίδα ή, τουλάχιστον, όσο κοντά στην πατρίδα τον πήγε το *Γκλόρια Σκοτ*.

Στην προβλήτα περίμενε μια άμαξα. Ο Σέρλοκ ίσα που διέκρινε τη φιγούρα στο εσωτερικό, η οποία φορούσε ημίψηλο καπέλο. Όποιος κι αν ήταν, έμοιαζε να παρατηρεί το πλοίο. Ίσως να ήταν κάποιος αξιωματικός του λιμανιού, που περίμενε να επιβιβαστεί για να συζητήσει τυπικές λεπτομέρειες με τον καπετάνιο Τολαγουέι. Ο οδηγός καθόταν μπροστά και έξω από την άμαξα, τυλιγμένος με μια κουβέρτα. Θα μπορούσε να κοιμάται.

Πέρασαν την επόμενη μία περίπου ώρα διασφαλίζοντας ότι τα πάντα στο *Γκλόρια Σκοτ* ήταν δεμένα, στερεωμένα ή καλυμμένα με μουσαμά. Κάποια στιγμή, ο Σέρλοκ είδε με την άκρη του ματιού του κάποιον να ανεβαίνει από τη σανιδόσκαλα. Έριξε μια γρήγορη ματιά στην άμαξα, όμως η πόρτα της ήταν ακόμη κλειστή και η φιγούρα με το ψηλό καπέλο εξακολουθούσε να κάθεται στο εσωτερικό. Ένωσε ένα ρίγος να διαπερνά τη σπονδυλική του στήλη και του πήρε ένα δευτερόλεπτο μέχρι να συνειδητοποιήσει ποια σκέψη τού το είχε προκαλέσει: Ίσως όποιος βρισκόταν μέσα στην άμαξα να δούλευε για τον Θάλαμο

Παραδόλης και να είχε έρθει για να βεβαιωθεί πως ο Σέρλοκ δεν επέστρεψε ζωντανός από τη Θάλασσα της Νότιας Κίνας. Ε, λοιπόν, ας ήταν. Άλλωστε, το μόνο που μπορούσε να κάνει σε μια τέτοια περίπτωση ήταν να βουτήξει στο νερό και να προσπαθήσει να κολυμπήσει μέχρι τη στεριά απαρατήρητος, αλλά και πάλι, δεν ήξερε τι θα κατάφερνε κάνοντας κάτι τέτοιο. Συνέχισε να κάνει τη δουλειά του, όμως τα υπόλοιπα μέλη του πληρώματος είχαν σχεδόν ολοκληρώσει τις δικές τους, αδημονώντας προφανώς να αποβιβαστούν και να κάνουν ό,τι συνήθιζαν να κάνουν οι ναύτες σε ένα νέο λιμάνι. Σχημάτισαν ουρά για να πάρουν τον μισθό τους από τον κύριο Λάρτσομοντ, κι έπειτα εκείνος τους έδωσε άδεια να βγουν στη στεριά. Καθώς πλήρωνε τον Σέρλοκ τού είπε: «Θα σου κρατήσω τη θέση στο πλήρωμα για μια μέρα, μικρέ, σε περίπτωση που αλλάξεις γνώμη».

«Το εκτιμώ ιδιαίτερα, κύριε» απάντησε ο Σέρλοκ. «Ευχαριστώ». Βαθιά μέσα του το είχε πάρει απόφαση πως δε θα επέστρεφε στο *Γκλόρια Σκοτ*, όμως ο κύριος Λάρτσομοντ του είχε φερθεί καλά και δεν ήθελε να φανεί αχάριστος μπροστά στην καλοσύνη που του έδειχνε.

Κατέβηκε τη σανιδόσκαλα και ήδη ένιωθε την αστάθεια στα πόδια που νιώθουν όσοι πατούν σε στέρεο έδαφος, ενώ είχαν συνηθίσει στο σκαμπανέβασμα του πλοίου.

Καθώς πλησίαζε την άμαξα, ένα χέρι τού έγνεψε από το παράθυρο να πλησιάσει. Προχώρησε με επιφύλαξη. Δεν τον είχε τιμωρήσει αρκετά ο Θάλαμος Παραδόλης;

Δεν ήταν όμως κάποιος από τον Θάλαμο Παραδόλης. Στο αχνό φως που έμπαινε από τα παράθυρα και φώτιζε το εσωτερικό της άμαξας, ο Σέρλοκ ίσα που διέκρινε ένα σαρκώδες και γεμάτο δίπλες πρόσωπο, που τον κοίταζε μέσα από τις σκιές.

«Γεια σου, Σέρλοκ» είπε μια βαθιά, ηχηρή και πολύ γνώριμη φωνή.

«Γεια σου, Μάικροφτ» είπε ο Σέρλοκ, προσπαθώντας να συγκρατήσει τα συναισθήματα που απειλούσαν να ξεχυθούν από μέσα του. «Ξέρεις, δε χρειαζόταν να έρθεις να με περιμένεις».

Ο Μάικροφτ Χολμς ανασήκωσε τους ώμους. Μέσα στις σκιές της άμαξας, φάνηκε σαν τρεμούλιασμα της παχιάς κορμοστασιάς του. «Ως αδελφός σου, ένιωσα πως ήταν καθήκον μου. Παρά το γεγονός πως φεύγοντας από το Λονδίνο αισθάνομαι σαν καβούρι που βγήκε από το κελυφό του και τριγυρνάει απροστάτευτο, ενώ πεινασμένοι γλάροι κάνουν κύκλους από πάνω του, ήθελα να σε γλιτώσω από τον κόπο να επιστρέψεις μόνος σου».

«Ήθελες επίσης να σιγουρευτείς πως *όντως* θα επέστρεφα» πρόσθεσε ο Σέρλοκ «αντί να παραμείνω στο *Γκλόρια Σκοι* ως ναύτης και να ζήσω τη ζωή μου στην ανοιχτή θάλασσα».

«Έχεις ένα εξαίρετο μυαλό» μούγκρισε ο Μάικροφτ. «Τουλάχιστον, *είχες* ένα εξαίρετο μυαλό πριν την αναχώρησή σου. Θα ήταν κρίμα να το αφιερώσεις στην απομνημόνευση των ναυτικών τραγουδιών και των ποικίλων κόμπων που πρέπει να γνωρίζει κάθε ναυτικός».

Ο Σέρλοκ χαμογέλασε. «Θα εκπλαγείς από το πόσα πράγματα χρειάζεται να γνωρίζεις για να επιβιώσεις σαν ναυτικός. Δεν είναι όλα κόμποι και τραγούδια. Πρέπει να μπορείς να προβλέπεις τον καιρό από την όψη του ουρανού και τη συμπεριφορά των πουλιών, να γνωρίζεις πέντε πράγματα για τις διάφορες γλώσσες που μιλούν στα λιμάνια, προκειμένου να αξιοποιήσεις όσο το δυνατόν καλύτερα τον χρόνο σου στη στεριά, να παζαρεύεις για την τιμή αγοραπωλησίας του φορτίου σου, να έχεις μερικές ιατρικές γνώσεις ώστε να μπορείς να φροντίσεις κοψίματα και καψίματα ή να θεραπεύσεις μυκητιάσεις, εντερικές διαταραχές και το σκορβούτο...» Έκανε μια παύση κι έμεινε για λίγο σκεπτικός. «Πάντως, για ένα πράγμα έχεις δίκιο... πρέπει να μάθεις *πολλούς* κόμπους».

«Θα μπορούσες να μπεις τώρα στην άμαξα;» ρώτησε ο Μάικροφτ. «Άρχισε να πιάνεται ο λαιμός μου έτσι όπως τεντώνομαι για να σε κοιτάζω».

Ο Σέρλοκ πέρασε μπροστά από την άμαξα και κατευθύνθηκε προς την πόρτα που βρισκόταν στην άλλη πλευρά. Οι ναύτες που αποβιβάζονταν από το *Γκλόρια Σκοι* τον κοιτούσαν με απροκάλυπτη περιέργεια, διερωτώμενοι προφανώς τι τον έκανε τόσο σημαντικό ώστε να τον περιμένει ολόκληρη άμαξα. Τα άλογα τον μύρισαν καθώς περνούσε από μπροστά τους. Δεν έμοιαζαν καταπονημένα, γεγονός που σήμαινε πως δεν είχαν τραβήξει την άμαξα για μεγάλη απόσταση. Το Γκόλουεϊ βρισκόταν στη δυτική Ιρλανδία, κάτι που με τη σειρά του σήμαινε πως ο Μάι-

κροφτ είτε είχε φτάσει με πλοίο, κάνοντας τον γύρο του νησιού από την άλλη μεριά, είτε –το πιθανότερο– είχε πάρει το караβάκι από την Αγγλία για το Δουβλίνο, που βρισκόταν στην ανατολική ακτή της Ιρλανδίας, και είχε κάνει την υπόλοιπη απόσταση με άμαξα. Καθότι τα άλογα έμοιαζαν ξεκούραστα, προφανώς δεν είχε φτάσει στην Ιρλανδία την ίδια μέρα. Πρέπει να διέμενε κάπου στην περιοχή. Όλη αυτή η αλληλουχία σκέψεων του πήρε λιγότερο από ένα δευτερόλεπτο. Καθώς έφτανε στο συμπέρασμά του, έριξε μια ματιά στον αμαξά που ήταν τυλιγμένος με την κουβέρτα, όμως το μόνο που μπορούσε να διακρίνει από το πρόσωπό του ήταν ένα ζευγάρι κλειστά μάτια. Όταν έφτασε στην άλλη πλευρά της άμαξας, άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα.

Μόλις τα μάτια του συνήθισαν στο σχετικό σκοτάδι του εσωτερικού, κοίταξε εξεταστικά τον αδελφό του. Για τον Σέρλοκ, το πρόσωπο του Μάικροφτ ήταν εξίσου γνώριμο με το δικό του, όμως ο αδελφός του είχε παχύνει και μάλιστα πολύ. Τα μάγουλά του είχαν σχεδόν εξαφανιστεί κάτω από στρώματα λίπους και είχε αποκτήσει κάμποσες διπλές σε ένα σαγόνι που ήταν λες και δεν είχε κόκαλο για να του δίνει σχήμα. Είχε ένα μπαστούνι από μαύρο έβανο, που κατέληγε σε ένα ασημένιο κεφάλι, όπου είχε ακουμπισμένα τα χέρια του. Του φάνηκε πιο χοντρό από τα συνηθισμένα μπαστούνια του είδους και λογικό ήταν, δεδομένου ότι έπρεπε να αντέχει το βάρος του αδελφού του δίχως να σπάσει. Αυτό του έλεγε πολλά για την πορεία της υγείας

του Μάικροφτ στη διάρκεια του τελευταίου χρόνου – περισσότερο από όσα ήθελε να γνωρίζει.

«Καλά δείχνεις».

«Από καλοσύνη το λες – είτε αυτό είτε η ικανότητα παρατήρησής σου έφθινε σημαντικά όσο έλειπες. Ούτε δείχνω ούτε νιώθω καλά. Φοβάμαι πως έχω αρχίσει να αναπτύσσω ποδάγρα στο δεξί μου πέλμα και πιθανώς να έχω ανάγκη από γυαλιά στο εγγύς μέλλον ή τουλάχιστον από ένα μονόκλ». Κοίταξε τον Σέρλοκ από την κορφή μέχρι τα νύχια. «Οι δικοί σου μύες, από την άλλη, έχουν αναπτυχθεί σε σημεία του σώματος που δεν το θεωρούσα δυνατόν. Τα μάτια σου έχουν ξεθωριάσει από τον πολύ ήλιο και τα μαλλιά σου έχουν μακρύνει σε σχεδόν σκανδαλώδη βαθμό. Απ' όσο μπορώ να διακρίνω, δεν άρχισες ακόμη να ξυρίζεσαι –πράγμα που είναι, υποθέτω, μια μικρή ανακούφιση–, παρόλο που σύντομα, θαρρώ, θα έχεις ένα αντιαισθητικό μουστάκι και γενάκι στο πιγούνι». Έκανε μια παύση για να σκεφτεί. «Βλέπω πάνω σου ίχνη από διάφορα λιμάνια – Ντακάρ, Βόρνεο, Σαγκάη φυσικά και, εάν δεν απατώμαι, Μομπάσα και Σεϊχέλες. Το τραχύ δέρμα των χεριών σου δείχνει πως ο καπετάνιος σου επέτρεψε να εργαστείς ως ναύτης στο *Γκλόρια Σκοτ*, όπως ακριβώς είχαμε υποθέσει με τον Αμάιους Κρόου. Η ευρύτερη μυοσκελετική σου ανάπτυξη μαρτυρά πολύ σκαρφάλωμα, όμως η αλλαγή στη στάση του σώματός σου υποδεικνύει κάποια άλλη δραστηριότητα». Έγειρε το κεφάλι του στο πλάι. «Ανόργανη γυμναστική; Όχι, δε

νομίζω. Πιθανότατα κάποια πολεμική τέχνη της Ανατολής».

«*Τάι τσι*» είπε σιγανά ο Σέρλοκ.

«Το έχω ακουστά. Από τους κάλους στα δάχτυλα του αριστερού σου χεριού βλέπω πως εξακολουθείς να παίζεις αυτό το απεχθές όργανο, το βιολί. Δεν είμαι βέβαιος πώς ακριβώς, καθότι άφησες το δικό σου πίσω στο Αρχοντικό Χολμς». Ρίγησε ελαφρά και οι δίδυμες λίπους γύρω από τον λαιμό του τρεμούλιασαν σαν κουνημένο μπλανμανζέ³. «Παρόλο που δεν μπορώ να διακρίνω κάτι τέτοιο, ελπίζω να μην απέκτησες κανένα τατουάζ στα ταξίδια σου. Βρίσκω άκρως αποτρόπαια την ιδέα παραμόρφωσης του δέρματος με ένα σχέδιο που δεν μπορεί ποτέ να αφαιρεθεί».

«Όχι, Μάικροφτ, δεν έχω τατουάζ και, για να σε καθησυχάσω περαιτέρω, ούτε προσβλήθηκα από κάποια παράξενη τροπική ασθένεια».

«Αυτό είναι μεγάλη ανακούφιση». Ξαφνικά άπλωσε το χέρι του και το ακούμπησε στο γόνατο του Σέρλοκ. «Είσαι... είσαι εντάξει, Σέρλοκ; Είσαι καλά;»

Ο Σέρλοκ χρειάστηκε μια στιγμή για να μπορέσει να απαντήσει. «Ποια είναι εκείνη η φράση που χρησιμοποιούν οι γιατροί όταν ενημερώνουν τους συγγενείς; Είμαι καλά *τηρουμένων των αναλογιών*, υποθέτω».

«Επιβίωσες. Αυτό έχει σημασία».

«Άλλαξα όμως, Μάικροφτ».

3 Είδος γλυκού παρόμοιο με την κρεμ καραμελέ.

«Ακόμα κι αν είχες παραμείνει στο σπίτι των θείων μας στην Αγγλία, πάλι θα είχες αλλάξει. Όλοι κάποτε μεγαλώνουμε, Σέρλοκ».

«Αν είχα μείνει στην Αγγλία, τότε *κάποια* πράγματα δε θα είχαν αλλάξει, ή τουλάχιστον, θα είχαν αλλάξει με διαφορετικό τρόπο».

«Φυσικά αναφέρεσαι στη Βιρτζίνια ή στη σχέση που είχε αρχίσει να αναπτύσσεται μεταξύ σας. Προφανώς κάποιος από τα γράμματά μου έφτασε στα χέρια σου».

Ο Σέρλοκ έστρεψε γρήγορα τα μάτια του στο παράθυρο, για να μη δει ο Μάικροφτ ότι γυάλιζαν ξαφνικά από τα δάκρυα.

Αντί να επιμείνει, ο Μάικροφτ καθάρισε απλά τον λαιμό του, σύντομα και ηχηρά, και έπειτα είπε: «Πριν με ρωτήσεις, ο πατέρας βρίσκεται ακόμη στην Ινδία με το σύνταγμά του. Έλαβα μια σειρά από γράμματά του, με τα οποία με πληροφορεί πως είναι καλά στην υγεία του. Η κατάσταση της μητέρας είναι... σταθερή... όμως η υγεία της παραμένει εύθραυστη. Κοιμάται πολλές ώρες. Όσο για την αδελφή μας, ε, τι να πει κανείς;». Ανασήκωσε τους ώμους. «Είναι όπως ήταν πάντα. Παρεμπιπτόντως, είμαι στη δυσάρεστη θέση να σου πω πως ο θεός Σέρινφορντ υπέστη μια άσχημη πτώση. Έσπασε το ένα του χέρι και αρκετά πλευρά. Τον φροντίζει η θεία Άννα, όμως στην ηλικία του ένα τέτοιο ατύχημα μπορεί να επισπεύσει το μοιραίο που περιμένει όλους μας».

Ακούγοντας αυτά τα νέα, ο Σέρλοκ έμεινε για λίγο σιωπηλός. Ένιωθε μια ξαφνική θλίψη. Δεν είχε προλάβει να

γνωρίσει αρκετά καλά τον θείο του, όμως τον συμπαθούσε. Στη διάρκεια της παραμονής του στο Αρχοντικό Χολμς, ο Σέρινφορντ είχε αποτελέσει μια εντυπωσιακή ενσάρκωση της καλοσύνης, της χριστιανικής ηθικής και της εμμονής με την έρευνα.

«Κι εσύ;» ρώτησε τελικά τον Μάικροφτ. «Εξακολουθείς να μένεις στο Ουάιτχολ και να δουλεύεις στο Υπουργείο Εξωτερικών;»

«Σέρλοκ, έχω την αίσθηση πως θα μείνω στο ένα και θα εργάζομαι στο άλλο μέχρι την ημέρα που θα πεθάνω. Αν προσθέσεις και τη Λέσχη Διογένης, όπου γευματίζω σχεδόν κάθε μεσημέρι και βράδυ, οι τρεις αυτές τοποθεσίες σχηματίζουν το τρίγωνο που καθορίζει τη ζωή μου». Για λίγο κάρφωσε σιωπηλά τον Σέρλοκ με το βλέμμα του. «Κάποια στιγμή πρέπει να κάνουμε μια συζήτηση σχετικά με το μέλλον σου, όμως πιστεύω πως θα χρειαστεί ένα σχήμα με κορυφές αρκετά περισσότερες του τριγώνου για να καθορίσει τη ζωή σου».

«Δεν είμαι σίγουρος πως μου αρέσει η ιδέα να με *καθορίζει* οποιοδήποτε σχήμα, Μάικροφτ. Προς το παρόν, στη δική μου αντίληψη, το μέλλον μου δεν έχει συγκεκριμένο σχήμα. Είναι άμορφο».

«Κάπως θα πρέπει να κερδίζεις τα προς το ζην. Κάπου θα πρέπει να μένεις. Αυτά τα πράγματα απαιτούν σκέψη».

«Όχι αυτή τη στιγμή όμως» είπε ο Σέρλοκ.

«Συμφωνώ... όχι αυτή τη στιγμή». Ο Μάικροφτ έπιασε το μπαστούνι του και χτύπησε την οροφή της άμαξας.

«Αμαξά! Ε, εσύ! Πήγαινε μας πίσω στο ξενοδοχείο». Καθώς η άμαξα κλυδωνίστηκε και ξεκίνησε, έστρεψε πάλι το βλέμμα του στον Σέρλοκ. «Νοίκιασα δωμάτια σε ένα τοπικό ξενοδοχείο. Τα κρεβάτια τους κάνουν κοιλιά, όμως το φαγητό είναι αξιοπρεπές. Υποθέτω πως δεν έχεις αντίρρηση να περάσουμε ένα δυο βράδια εδώ, πριν επιστρέψουμε στην Αγγλία». Έκανε μια παύση ενός δευτερολέπτου κι έπειτα μίλησε με πρωτοφανή δισταγμό. «Σκοπεύεις να επιστρέψεις στην Αγγλία, σωστά;»

Ο Σέρλοκ έγνεψε με το κεφάλι. «Ναι» επιβεβαίωσε. «Ταξίδεψα στις θάλασσες κι επέστρεψα. Δε σκοπεύω να το κάνω ούτε συνήθεια ούτε καριέρα». Κι έτσι απλά για να πικάρει λίγο τον αδελφό του, πρόσθεσε: «Ίσως τώρα να ακολουθήσω κάποιο τσίρκο... ξέρεις, για την εμπειρία».

«Μερικές εμπειρίες είναι καλύτερο να τις ακούς παρά να τις βιώνεις» είπε ο Μάικροφτ «και σε διαβεβαιώ πως τέτοια εμπειρία είναι και το τσίρκο».

Καθώς η άμαξα απομακρυνόταν κροταλίζοντας από το λιμάνι με κατεύθυνση το κέντρο της πόλης, ο Σέρλοκ ρώτησε: «Πώς ήξερες πότε ακριβώς θα έπιανε λιμάνι το *Γκλόρια Σκοι* στο Γκόλουει; Για την ακρίβεια, πώς ήξερες ότι θα έπιανε λιμάνι στο Γκόλουει γενικότερα; Ο καπετάνιος θα μπορούσε να είχε διαλέξει οποιοδήποτε άλλο».

«Α, ναι» είπε ο Μάικροφτ κι άλλαξε λίγο αμήχανα θέση. «Καταπώς το συνηθίζεις, πήγες κατευθείαν στην καρδιά του ζητήματος. Υπάρχει μια δουλειά που πρέπει να κάνω όσο βρισκόμαστε εδώ και θα χρειαστώ τη βοήθειά σου».

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Νομίζετε πως τον ξέρετε; Κάνετε λάθος.

**ΕΝΑΣ ΔΙΑΒΟΛΙΚΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΗΣ
ΕΝΑ ΖΟΦΕΡΟ ΚΤΗΝΟΣ**

ΜΙΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΝΕΚΡΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΡΟΜΟ

Ο νεαρός Σέρλοκ βρίσκεται στη Δυτική Ιρλανδία, όμως δεν προκειται για ταξίδι αναψυχής. Ο αδερφός του, ο Μάικροφτ, έχει πάει εκεί για να ερευνήσει τα λεγόμενα ενός πνευματιστή, ο οποίος ισχυρίζεται πως μπορεί να επικοινωνήσει με νεκρούς κατασκόπους και προσφέρει τις υπηρεσίες του σε όποιον πληρώσει καλύτερα. Τα δύο αδέρφια πρέπει ν' ανακαλύψουν αν αυτός ο άντρας μπορεί πράγματι ν' αποκαλύψει μυστικά από το υπερπέραν. Όμως κάποιος –ή κάτι– προσπαθεί να κλείσει το στόμα πνευματιστή και λίγο μετά μια υπηρέτρια βρίσκεται νεκρή. Ο Σέρλοκ πρέπει να ξεδιαλύνει ένα μυστήριο που έχει αποσβολώσει τους πάντες... πριν δολοφονηθεί κανείς άλλος.

Το **6ο βιβλίο** μιας συναρπαστικής σειράς που για πρώτη φορά έρχεται να ρίξει φως στα εφηβικά χρόνια του διάσημου ντετέκτιβ. Πώς ήταν ως έφηβος; Πού πήγε σχολείο και ποιοι ήταν οι φίλοι του; Πού και πότε απέκτησε τις διάσημες ικανότητές του; Τι τον φόβιζε και ποια ήταν η πρώτη του αγάπη;

ISBN: 978-960-566-766-5

9 789605 667665

ΕΘΝ. ΚΩΔ. ΜΑΚΕΔΟΝ. 6766